Р Е Ш Е Н И Е
№ 2071

гр. София, 27.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 15.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова
ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова
Николай Ангелов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **99** по описа за **2013** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 95 от 02.01.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от М. В. К., чрез пълномощника си Л. Г. У., срещу Съдебно решение без номер от 12.09.2012 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 112 състав по нахд № 21874/2011 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 477 от 10.10.2011 г., издадено от директора на офис „М.” при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) – С., с което на М. В. К., на основание чл. 80, ал. 1 от Закона за доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100,00 (сто) лв.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща представител за съдебното заседание.

Ответникът се представлява от редовно упълномощената младши юрисконсулт К., която от негово име оспорва касационната жалба. По същество моли да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Моли съдебното решение, предмет на касационна проверка, да бъде оставено в сила.
След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
По допустимостта на касационната жалба:
Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.
Възражението за просрочие на жалбата е неоснователно. Жалбата е подадена по пощата на 20.11.2012 г., видно от пощенското клеймо върху пощенския плик на л. 13а от делото. Следователно, спазен е четиринадесетдневния срок за подаване на касационната жалба, предвид това, че касаторът е уведомен за съдебното решение, предмет на касационен контрол, чрез своя пълномощник, на 07.11.2012 г.
По основателността на касационната жалба:
Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 477 от 10.10.2011 г., издадено от директора на офис „М.” при ТД на НАП - С.. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.
От фактическа страна районният съд е приел за установено, че административнонаказателното производство е започнало със съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 477 от 29.08.2011 г. На тази дата при свидетеля Р. Р., който работел на длъжност „главен инспектор по приходите” в ТД на НАП – С., се явил пълномощник на К. – Л. У., за да подаде годишната данъчна декларация по ЗДДФЛ на М. К.. Р. констатирал, че законният срок за подаването и е изтекъл на 02.05.2011 г., тоест данъчната декларация се подава със закъснение от близо четири месеца. Въз основа на съставения АУАН било издадено спорното НП № 477 от 10.10.2011 г. С него, на основание чл. 80, ал. 1 ЗДДФЛ, на К. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100,00 лв.
За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателствени средства – показанията на свидетеля Р. Р. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство).
Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че АУАН и НП са издадени в съответствие с разпоредбите на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН и не са налице допуснати процесуални нарушения, които да са причина за отмяна на спорното НП само на формално основание. След като е съобразил разпоредбата на чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ, съдът е взел предвид, че срокът за подаване на спорната декларация е изтекъл на 02.05.2011 г., а тя е подадена на 29.08.2011 г., тоест със закъснение от почти четири месеца. Предвид това е направил извод, че НП е законосъобразно от материалноправна страна. Възражението на пълномощника на К., за неподаване на декларацията в срок поради заболяване съдът е намерил за

недоказано, от една страна, а от друга – за неотносимо доколкото задължението за подаване на декларацията е в тежест на К. и именно тя е следвало да намери начин да изпълни едно от основните си конституционни задължения. По отношение на размера на санкцията е счел, че е законосъобразно определен в минимален размер, доколкото нарушението е извършено за първи път и с оглед липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства. Съдът е изложил и съображения, че случат не е маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като не се касае за закъснение от няколко дни, а за такова от почти четири месеца.

Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е правилно и законосъобразно. Доводите от касационната жалба са неоснователни. Не е допуснато нарушение на закона от въззивния съд при постановяване на обжалвания съдебен акт. Процесуалните права на страните не са били ограничени и нарушени, а решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Ето защо, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Съгласно чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ годишната данъчна декларация се подава до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Лице, което не подаде в срок данъчна декларация по ЗДДФЛ, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер до 500 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание (чл. 80, ал. 1 ЗДДФЛ).

Предвид така цитираните правни норми и установеното по делото от фактическа страна, правилен се явява извода на съда, че спорното НП е законосъобразно като издадено в съответствие със закона. Административнонаказателното производство е образувано и проведено от компетентни органи в кръга на правомощията им. Актът за установяване на административно нарушение и спорното НП са издадени от компетентни органи. Законосъобразни се явяват изводите на въззивния съд, че от субективна и обективна страна К. е осъществила състава на вмененото и административно нарушение. Няма спор, че касатора е реализирала доход от наем през 2010 г., поради което е следвало да подаде данъчна декларация в установения в закона срок. Този срок в годината, в която тя е следвало да подаде декларацията е изтекъл на 02.05.2011 г. (понеделник – първият работен ден след 30.04.) Декларацията е подадена от К., чрез пълномощник на 29.08.2011 г., тоест четири месеца след установения в закона срок. Касационната инстанция споделя съображенията на районния съдия, че заболяването на пълномощника на К. е неотносимо доколкото задължението за подаване на декларацията е в тежест на касатора и именно тя е следвало да намери начин да изпълни едно от основните си конституционни задължения. При безспорно установено неизпълнение в срок на административното задължение по чл. 50, ал. 1 ЗДДФЛ, правилно административно-наказващият орган е квалифицирал деянието като нарушение по чл. 80, ал. 1 ЗДДФЛ. Нарушението е формално и единствено релевантен е фактът на подаване или неподаване на декларацията в срока по чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ.

Изложените от районния съд съображения досежно размера на санкцията също се споделят от настоящия състав. Глобата, съгласно чл. 80, ал. 1 ЗДДФЛ, е в размер до 500,00 лв., поради което настоящият съд намира, че административно-наказващият орган правилно е индивидуализирал наказанието, като е наложил имуществена санкция към минимума – 100,00 лв.

С оглед на гореизложеното и поради съвпадението на изводите на касационната и въззивната инстанции, настоящият съдебен състав намира, че касационната жалба е

неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила като законосъобразно.
По гореизложените съображения и на осн. чл . 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав, след съвещание,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение без номер от 12.09.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 112 състав по нахд № 21874/2011 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 477 от 10.10.2011 г., издадено от директора на офис „М.” при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., с което на М. В. К., на основание чл. 80, ал. 1 от Закона за доходите на физическите лица е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100,00 (сто) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.